

Spørgsmål nr. 1 (2807 – RIA 12.-13/6-07) af 13. juni 2007 fra Folketingets Europaudvalg:

”Ministeren bedes, som lovet på Europaudvalgets møde den 8. juni 2007, oplyse, i hvilket omfang der er behov for lovvalgsregler om produktansvar i forslaget til Rom II-forordningen om forpligtelser uden for kontraktforhold, hvis produktansvarsdirektivet indebærer en fuldstændig harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om produktansvar.”

Svar:

Forslaget til Rom II-forordningen indeholder i artikel 5 en regel om lovvalget for forpligtelser, som udspringer af en skade eller risiko for skade forårsaget af et defekt produkt (produktansvar).

Produktansvar er i forslaget til Rom II-forordningen ikke begrænset til produktansvar omfattet af Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 99/34/EF af 10. maj 1999 (produktansvarsdirektivet).

Produktansvar er i Danmark dels reguleret ved principper udviklet i retspraksis, dels ved lov nr. 371 af 7. juni 1989 om produktansvar, som senest ændret ved lov nr. 523 af 6. juni 2007 (produktansvarsloven).

Produktansvarsloven gennemfører produktansvarsdirektivet. Direktivet er inden for sit anvendelsesområde et totalharmoniseringsdirektiv.

Produktansvarsdirektivets anvendelsesområde er afgrænset i direktivets artikel 1, som fastlægger, at en producent er ansvarlig for skade, der forårsages af en defekt ved hans produkt. Ved ”produkt” forstås efter direktivet enhver løsøregenstand, selv om genstanden indgår som en bestanddel i en anden løsøregenstand eller i en fast ejendom, samt elektricitet, jf. direktivets artikel 2. Produktskader forårsaget af fast ejendom og tjenesteydelser er således ikke omfattet af direktivet.

Produktansvarsdirektivets anvendelsesområde er endvidere afgrænset ved bl.a. direktivets artikel 9, idet skade efter direktivet omfatter personskade og tingsskade. For så vidt angår tingsskade er det dog en betingelse, at den pågældende genstand efter sin art sædvanligvis er beregnet til ikkeerhvervsmæssig benyttelse og hovedsagelig er anvendt af skadelidte i overensstemmelse hermed (forbrugertingsskade). Direktivet omfatter således ikke ansvar for ”erhvervstingsskader”, som f.eks. skade på en landmands besætning eller en fabrikants maskiner.

Som det fremgår, omfatter produktansvarsdirektivet derfor ikke alle former for produktskader.

Selv inden for sit anvendelsesområde er den harmonisering, der følger af produktansvarsdirektivet, begrænset. For det første er visse spørgsmål, herunder bl.a. udmåling af erstatning, overladt til national lovgivning. For det andet kan medlemslandene på enkelte punkter, bl.a. i forhold til ansvarsbegrænsning ved serieskader og ansvar for udviklingsskader, vælge mellem forskellige løsningsmuligheder ved gennemførelsen i national ret. For det tredje harmoniserer direktivet kun det objektive ansvar for produktskader, mens eksempelvis spørgsmålet om ansvar på almindeligt culpagrundlag er overladt til medlemsstaterne.

Spørgsmålet om, hvilket lands lov der skal anvendes ved afgørelsen af en sag om produktansvar, kan således uanset produktansvarsdirektivet opstå i en række tilfælde.

Endelig skal det bemærkes, at det fremgår af artikel 2 i forslaget til Rom II-forordningen, at forordningen skal finde anvendelse uanset om den lov, som udpeges efter forordningen, ikke er loven i en medlemsstat. I de tilfælde, hvor den udpegede lov ikke er loven i en medlemsstat, vil produktansvarsdirektivet ikke finde anvendelse.